

Odmev iz Afrike

Misijonski list s prilogo „Klaverjev misijonski koledar“.

Odmev iz Afrike stane za vse leto
10 Din, 5 lir, 60 am.
cts, 2'50 šil; s prilogo
„Klaverjev koledar“ 15 Din, 7 lir, 80 am. cts., 3'10 šil. —
Naročila in milodare, prosimo, naslavlajte na: **Družba sv.
Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1. (Ček. št. 10.887)**
— Za Jul. Benečijo: Rim (123), via dell'Olmata 16. — Za
Avstrijo: Salzburg, „Claverianum“.

Vsebina: Ustanovili smo nov misijon. — Misijon Krugersdorp. —
Iz malgaške Bušlandije. — Dajte nam modernih prevoznih sredstev.
— Kratka misijonska poročila. — O, kako lepa knjiga. — Felicija. —
Kako si je Angela priborila svoj poklic. — Uslišane molitve na pri-
prošnje služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske. — Kronika.

Za vse
naše ljube dobrotnike in naročnike »Odmeva iz Afrike« in
»Zamorčka« berejo afriški škofje in misijonarji
vsako leto 500 svetih maš.

Spomin na umrle.

Zofija Pirc, Tržič. — Ljudmila Flis, Brežice. — Frančiška Seligo,
Ljubljana. — Marjeta Kranjc, Kočevje.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Zahvale.

Sv. Antonu Pad., Don Bosku, sl. b. Mariji Tereziji Ledóchowski
se zahvaljujem za zdravje: L. K., Konjice.

Priporočila v molitev.

Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Frančišku Ser.,
sv. Petru Klaverju, sv. Antonu, sv. Mali Tereziki, služ. božji Mariji
Tereziji Ledóchowski: U. Č., Kropa, da bi se našla ukradena reč;
I. P., Ponikva, za srečno rešitev v neki težki družinski zadevi; ne-
imenovana za božji blagoslov in pomoč pri gospodinjstvu in poljskih
pridelkih; za milost dobre spovedi in za ljubo zdravje.

Misijonska hiša v Palimi.

Predeljena je v dva dela. Prvi prostor služi za kapelico, v drugem stanujejo misijonarji.

Ustanovili smo nov misijon.

Pismo P. Daneena, misijonarja v Mill-Hillu, vikarijat Zgornji Nil.

Moj škof mi je naročil, naj ustanovim nov misijon v Palimi. Prišel sem semkaj 2. februarja in se od tedaj neprestano trudim, da bi pripravil vse za zidanje; obenem pa se učim jezika domačinov, kar ni lahko. V učenju jezika nisem še skoraj nič napredoval; komaj razločim posamezne zloge in razumem kako posamezno besedo, toda govoriti ne morem. Otrokom katekizem samo preberem, pa še to le s težavo.

Pošiljam Vam sliko edinega poslopja, ki je v mojem misijonu. Ima le dve sobi; ena je prirejena za cerkev, druga za stanovanje. Kraj je zelo odljuden, a ni zdrav, ker tu so milijoni moskitov in voda vsa okužena. Prav zdaj sem jo vlil v lončeno posodo, da se bo nesnaga sesedla na dno; potem jo bom vlil v lonec za kuhanje in jo naposled še filtriral. Silno slaba voda je to, zato jo zelo malo uživam. K sreči pa morem dobiti dosti mleka od ljudi, in mleko mi nadomesti vodo. Ako hočem pridi do dobre vode, mi je treba napraviti pločevinasto streho in rezervar, toda radi pomanjkanja denarja se bo poleg drugega moralo tudi to odložiti na pozneje. Vlada je dovolila podporo za zidanje šole, za cerkev in župnišče pa moram sam poskrbeti. — Misijon Palima obkroža voda od treh strani, zato se ne bo nikdar posrečilo, da bi moskite za vedno iztrebili. Stiril

bom pa vse, da se ta nadloga zmanjša; zato bo treba iztrebiti grmovje in osušiti del zemlje. Vse zemlje je 40 oralov.

Ali Vas smem prositi za denarno pomoč, da si nabavim pločevinasto streho in rezervar? S tem bo Vaša Klaverjeva družba mnogo pripomogla k zdravju edinega misijonarja, ki je v Palimi. Ako bo on zdrav, bo mogel skrbeti tudi za dušno zdravje svojih ovčic.

Misijon Krugersdorp.

Piše m. Marija Ksaverija Lesjak, uršulinka v Južni Afriki.

Prejela sem pošiljke zavojev, ki ste mi jih poslali. Naj Vam Večni tisočero povrne, vse, vse! Danes sem prejela vaši ponovni pošiljki z obleko. Novi, veliki rožni venci, oblekce za dečke in deklice, vse nam je tako dobrodošlo.

Mi nimamo nobenih dohodkov, državna oblast nam ne da nič, naši učenci so pa revni, nad vse revni. Da morejo priti v šolo, jim moramo mi dati obleko.

Včasih se naravnost čudim, da nam je sploh mogoče vzdrževati našo šolo in plačevati našo zamorsko učiteljico, ki nam je do sedaj pomagala na šoli. In vendar — kljub vsej revščini moramo tekmovati z državnimi nekatoliškimi šolami, če hočemo obdržati visoko število naših učencev in učenk.

Toda nad nami je dobrotna roka Očetova in dala nam bo zaželeni novec ob pravem času v roke, da bomo mogli dalje delovati v božjo čast in rešitev neumrljivih duš.

Iz malgaške Bušlandije.

Apostolski vikarijat Tananariva (Madagaskar).

Pismo P. Falgueretes (Madagaskar).

Te dni obiskujem sredi Bušlandije tri misijone, ki jih še nisem videl. Kakšna dežela je to! Le 25 do 30 km od Tananarive prebiva redko sejano in zelo zaostalo ljudstvo; v drugih pokrajinah je pa prebivalstvo gosto naseljeno in dokaj izobraženo. Morebiti še preveč izobraženo! Pokrajina, po kateri sedaj hodim, je gorata in brez prometnih cest; nekaj kilometrov proč pa so izpeljane ceste na vse strani. Tu ni cest, ampak same steze, ki vodijo deloma ob prepadih, ker je radi neprestanega deževja bregove voda

kar odnesla. Za tako ozemlje vozovi ne pridejo v poštev. Celo v nosilnicah, kot so tu v navadi, potovanje ni brez nevarnosti, ako se z rokami na vso moč ne držiš robov in opor. Prav zajemljivo je, kako si nosači znajo v zadregi pomagati. Ako bi pa le eden njih zdrsnil ob potu, bi vse skupaj zdrčalo v prepad.

Da so ljudje tu zelo zaostali, kažejo tudi njih kapelice. Navadne steklenice morajo služiti za svečnike in vaze. Oltarni prt je tak, da bi bolje služil za zagrinjalo pri kakih vratih. Za mašni zvonček pa služi zvonček kakega starega dvokolesa.

Katehist Rafael Rady s svojo družino.

Čimprej se želim vrniti v misijon, da bom birmal kakih 800 oseb, kar ne bo lahka stvar.

Potem bi rad dokončal zidavo dveh velikih cerkva: ena je posvečena sv. apostoloma Filipu in Jakobu, druga sv. Ludoviku francoskemu. Treba je ti cerkvi še tlakovati in cementirati. Namesto preproge je sedaj pred oltarjem rdeča ilovka; kadar naše dekline pometajo, se dviga kup prahu kvišku.

Kristjani obeh postaj so letos trpeli zlasti radi hudih poplav. Škoda je velika, ker žetev riža bo izpadla, ker je

riž ležal večji del januarja in februarja pod vodo. Eden mojih faranov, precej bogat mož, mi je nedavno tega za-trjeval, da ni pridelal niti za prgišče riža. Zato se pa res ne morem obračati do naših ljudi s prošnjo za podporo.

Opeko bi dobili za 1.60 frankov na mestu, a bi je rabili več tisoč kosov za obe cerkvi. Upam pa za gotovo, da bo dobri Bog navzlic krizi dobrim dušam dal dobro misel, da nam pomorejo. Z največjo hvaležnostjo sprejmemo tudi majhen dar v znesku ene opeke (1.60 fr.), ali pa še rajši znesek za deset kosov (16 franc. frankov).

Bodite prepričani, da naša srca niso nehvaležna, ampak da bomo vsak dar povrnili z molitvijo, sv. mašami in sv. obhajili.

Dajte nam modernih prevoznih sredstev za misijone.

P. Valat, oblat Brezmadežne, Massabiella, Bazutolandija.

Zdaj je kriza in povsod manjka denarja. Vendar, ako bi mi kdaj mogli pomagati, da pridem do avta, ki bi ga tako zelo potreboval, da zadostim verskim potrebam misijona, ki je posvečen sv. Petru Klaverju, Vas zagotovim, da bi potem za duše mogel mnogo več storiti in bi se jih manj pogubilo, ko imajo samo enega duhovnika. Daljave so v teh krajih zelo velike.

Kratka misijonska poročila.

Skof Gothard, oblat Brezmadežne, Windhuk: Misijonsko delo sicer počasi napreduje, a vztrajno; le škoda, da so gospodarske razmere zadnja leta silno neugodne tu pri nas, tako da nas zelo skrbi, kako bo naslednje mesece. Tudi dežja že dolgo ni bilo, tako da je suša vso koruzo na naših farmah uničila. Veseli smo, da je vsaj zadnjih 14 dni nekoliko več deževalo, da je moglo zrasti nekaj trave za živino. — Ako imate kaj mašnih intencij, bi Vam bili zanje zelo hvaležni, vsaj za nekaj, ker že dolgo nimamo nobenih in tudi od nikoder več ne pridejo.

P. Elija Buerki, O.S.B. Luga-rawa, Vzhod. Afrika: »Bog nam je, in zlasti meni, zadnji čas izkazal mnogo milosti in dobrot, da smo mogli s pomočjo blagih dobrotnikov preskrbeti 70 katehistov. Toliko jih je namreč ostalo samo v Upangua, potem ko se je odcepil kraj Ūbena. Zdaj so zaenkrat preskrbljeni, kar za življenje potrebujejo, in nam ne bodo ušli vsak na svoj dom, bodisi v Ungoni ali Nyassa. Kot misijonar Vam z veseljem naznanim, da jih bo tudi to leto več krščenih na našem novem misijonu, čeprav se moramo zelo vojskovati zoper protestantovski

vpliv; bržčas jih bo 200. Bogu svetu Duhu bodi hvala, ki te divje ljudi vodi in nagiba, čeprav šele malo časa našo vero poznajo, da trdno in zvesto navzlic zaprekam po njej žive.<

Rivierre, iz Marijine družbe v Shire: »Kot nadomestni vikar sem nedavno obiskal del našega misijona. Vsi naši patri so Vaši družbi globoko hvaležni in jo smatrajo za svojo največjo dobrotnico. Sami molijo in tudi svojim ljudem priporočajo, naj molijo, da bi navzlic težkim razmeram Vaša prizadevanja rodila obilnih sadov.

Med svojim apostolskim potovanjem sem povsod videl, kako število vernih kristjanov raste: povsod mnogo krstov in vasi vse pokristjanjene, čeprav sovražniki naše sv. vere povsod naše delo ovirajo, kar le morejo. Misijonarji so zelo vneti in znajo najti sredstev, da svoje misijone vzdrže, zlasti pa katehiste in šole. Vsi so se docela posvetili svoji misijonski službi, da bi s tem večjo pridnostjo nadomestili pomanjkanje duhovnikov. Še enkrat: tisočera zahvala v imenu patrov, bratov, sester in kristjanov. Presveta Devica je naša dobrotna mati in priprošnjica. Njej priporočamo Vašo družbo in vse dobrotnike in dobrotnice; gotovo bo naše prošnje položila pred obličje svojega božjega Sina.<

Mati Ignacija Kaslinger, dominikanka, Salysbury, Južna Afrika: »Dar, ki ste ga poslali, smo z veseljem sprejeli, zlasti, ker je potreba sedaj povsod velika. Otroke

moramo večkrat kar odsloviti, ker ni denarja, da bi jih mogli preživiti. Ljubi Bog naj blagoslovi Vas in dobrotnike, in naj Vam vse tisočkrat povrne; za to vsak dan molimo.<

Msgr. B. Wolnik, D. J., apostolski prefekt v Brokenhillu: »Očitno nas vodi in varuje božja previdnost v našem misijonu tu v severni Rodeziji. Vprav tedaj, ko prosijo vsi patri iz vseh naših šestih misijonskih postaj za mašne stipendije in podporo, pa dospe zaželena pošiljka od Vaše družbe: mašne intencije, darila za seminariste in katehiste itd. Bog plačaj vsem velikodušnim dobrotnikom!

Kikuni se zlasti priporoča Vaši družbi. Ta postaja je misijonu v čast in v posebno veselje, ker apostolski duh tu zelo napreduje. Povsod se občuti dolgotrajna pridnost naših dveh najstarejših misijonarjev, ki oba že nad 20 let delujeta v severni Rodeziji. To sta patra Moreau in Torend. Razen tega ima tudi šola za katehiste in učitelje, ki je ustanovljena v Kikuni, velik vpliv na vso okolico. Baš prve dni tega meseca je bila tu velika skušnjava naših devetero učiteljskih kandidatov pod vodstvom in nadzorstvom režimskega šolskega nadzornika. Pet gojencev se je dobro odrezalo, dva ali trije bodo spoznani za zrele in sposobne, kar je za tukajšnje razmere dober uspeh, zlasti ako se upošteva, da je pri tem izpitu padlo pet kandidatov, ki so jih poslali drugoverski misijoni. To je torej lepo izpričevalo našim učiteljem tudi v obeh državnih šolskih oblasti.<

O, kako lepa knjiga!

Pismo P. Dominika Spaziana iz kongregacije Sinov presv. Srca, misijon Angal (Ekvatorijalni Nil).

Pred nekaj dnevi so došli zavoji z berili v jeziku zarimoni, ki ste jih Vi tiskali. Razdelili smo jih med katehiste, ki poučujejo po postajah. Ne morem Vam popisati veselja in začudenja teh ljudi, ko so knjige prejeli. »O,

kako lepa knjiga je to! Kako lepe reči so v njej! Kako lepo je vezana!« Brali so in se smejali in vsak je hotel slišati povest ali videti sliko. Potem pa so povedali vsak svoje mnenje.

»Poglej no, kako ljuba Mati božja z rokami objema zamorce, ki kleče pred njo! Poglej Jezusa, kako daje svetemu Petru ključe in ga blagoslavlja! Tu je pa ubogi Lazar, ki leži pred bogatinovimi vrati, psi pa mu ližejo rane. In tu sv. Anton, sv. Alojzij, sv. Neža, sv. Boštjan...«

Naprej vem, da bo ta knjiga naredila mnogo dobrega, ker bo uničila njih prazno vero na čarovništvo in amulete. V svojih molitvah se bomo spominjali Klaverjeve družbe.

Zamorčki s knjigami, ki so jih dobili od Družbe sv. Petra Klaverja.

Felicija.

Piše F. D.

Nekega neprijaznega mrzlega zimskega jutra se pred bolnišnico sv. Elizabete v Alžiru, ki so jo vodile bele sestre, ustavi arabski voziček; prišel je iz Duperre ter pripeljal pet malih deklic, ki so bile doslej dobro zavite v volnene odeje. Bile so vse preplašene, tresoč se od mraza in strahu. Ena teh deklet, zdi se najstarejša, se je, komaj da je zagledala kip črne Matere božje nad vhodom bolnišnice,

boječ se zopet zarila v odeje na vozu ter se, zakrivši svoj obraz z rokami, trdovratno branila izstopiti. Ljubeznivemu prigovarjanju č. sestre predstojnice in drugih sester se končno vendar posreči, pregovoriti ubogo dekletce, da jih je vsaj pogledala. Njen shujšan in objokan obrazek je napravil na navzočne bolesten vtis. Z nežno silo odneso otroka v hišo in polože v posteljo, kjer je zaradi utrujenosti in bolečin kmalu zaspal.

Ko se deklica čez nekaj ur duševno in telesno izdatno okrepečana zbudi, reče že z večjim zaupanjem navzočni sestri, ki se ji ljubeznivo smehlja: »Lačna sem.« Prinesli so ji hrane, ki jo je očitno še bolj oživila, in čez nekaj tednov si je naša mala že toliko opomogla, da se je mogla s svojimi tovarišicami preseliti v sirotišnico v St. Charles. Tam je pozneje č. sestram pripovedovala svojo žalostno zgodbo.

»Imenujem se Ahoura,« tako pripoveduje, »mojega očeta so klicali Jahia in stanovali smo v Ain-Tefla-ju. Sedaj nimam več očeta ne matere; oba sta umrla za lakoto. Imela sem tudi dva brata. Eden, večji in starejši od mene, je delal pri bogatih Arabcih. Vsak večer je prišel domov v »Gourbi« (očetovo hišo), da je prenočeval pri nas. Prinesel je tudi vselej nekoliko ječmena s seboj za malega bratca in mene. Toda prišel je čas, da so tudi bogatini ubožali. Moj brat ni dobil več dela in midva ne ječmena. Zboleli smo vsi od gladu. Jedli smo travo; a tudi te je zmanjkalo in naposled na poljih ni bilo videti drugega kot suha zemlja in kameenje. Vsi okrog nas stanujoči Arabci so umrli drug za drugim; tudi moj oče in mati. Dnevi so minuli in pomoči ni bilo. Bila sem že tako slaba, da se ves dan nisem ganila s svojega ležišča. Kar mi starejši brat nekega dne naznani, da gre k vojakom; meni pa svetuje, da se podam k belim sestram, kjer bom dobila živeža. In šel je ter vzel s seboj tudi mlajšega bratca, ne da bi mi o tem kaj omenil. Veliko in zelo sem jokala, ker bila sem zelo bolna in zdelo se mi je, da ne bom imela toliko moči, da bi šla v vas belokožcev. Pa tudi pota tja nisem znala.

Vendar, da utečem smrti, poskusim hoditi. Glava me je grozno bolela in bila sem hudo lačna. Ko dospem do nekega drevoreda z mnogimi drevesi, sem trgala listje in ga jedla. Neki mimoidoči mož mi je pokazal pot proti Duperre. Večkrat sem popolnoma opešala; tedaj sem legla na tla, da si odpočijem. Nato sem šla zopet naprej. Tri dni in noči sem bila tako čisto sama na poti. Bala sem se zelo. Toda upanje, da dospem končno vendarle do belih ljudi in se tako rešim smrti, mi je dalo novega poguma in moči. Ko dospem do prvih vaških hiš, sem onemogla popolnoma. Ni-

sem mogla dalje. Zgrudila sem se ob stopnicah neke kapele, ki je podobna oni v St. Charlesu.

Ne vem, kaj se je potem zgodilo z menoj. Šele proti večeru me je vzdramilo neko čudno brnenje, kakršnega še nisem slišala nikdar. Bil je glas zvona v cerkvenem zvoniku. Hotela sem vstati, a se nisem mogla premakniti z mesta. Zraven sebe zapazim črno oblečenega moža (bil je župnik iz Duperre), ki me je sočutno opazoval. »Si li bolna?« vpraša in me prime za roko. »Da.« »Odkod prihajaš?« »Iz Ain-Teffla.« »In tvoj oče in mati?« »Sta umrla za lakoto.« — Črni misijonar si je vse, kar sem mu rekla, zabeležil v malo knjižico. Nato pokliče nekega gospoda, s katerim je veliko govoril o meni in ki si je tudi vse zapisal. Potem pa me odvede v neko hišo, kjer so se nahajale že štiri od lakote oslabele deklice. Dobile smo jesti in piti ter toplih odej za spanje. Drugo jutro nas je tresla mrzlica. Kmalu po zajtrku pride k nam odličen, čisto bel Arabec, ki nam je v arabskem jeziku raztolmačil, kar je misijonar govoril v francoščini. Rekel pa nam je to-le: »Misijonar je poslal po voz, v katerega bo pogrnil toplih odej in voznik vas bo peljal v bolnišnico. Tam so dobre bele sestre, ki bodo skrbele za vas kot svoje otroke. Dale vam bodo jesti in ponoči čuvale nad vami, da vas ne bo strah.« —

Ko se je nato voz ustavil pred »Našo ljubo Gospo iz Afrike« (podoba Marije iz Afrike je namreč tudi črnega obličja), sem se prej bala, da bomo morale iti s to črno ženo. Toda sedaj,« pristavi deklica veselo, »sedaj poznam in ljubim presv. Devico in poznam in ljubim tudi bele sestre.«

*

Minulo je od tega časa devet let. Naša Ahoura, zdaj se po sv. krstu imenuje Felicija, se je okrepila in zrasla ter razvila v vrlo, resno mladenko. In kar je še več vredno, postala je vneta, odločna kristjana. Od časa sv. krsta, na katerega prejem se je skrbno pripravila, in prvega sv. obhajila, katero je prejela koj po sv. krstu, se njena pobožnost ni prav nič zmanjšala.

Pozneje je Felicija nastopila službo pri neki pošteni družini v Alžiru. In čeprav jo je njena gospoda visoko cenila zaradi njene marljivosti, je ostala vendar vedno ista skromna, nesebična in ponižna mladenka, ki je varčevala s svojim zaslužkom za čas, ko bi si ustanovila lastno domačijo. Njeno prikupno vedenje, spretnost pri delu in njena razumnost sta ji pridobila naklonjenost več odličnih snubačev. Toda odklonila je vse s pripombo: »Arabci so me

zapustili, a belokožci so se me usmilili in me sprejeli. Zato hočem le belokožca za moža.«

Ljubi Bog se je ozrl na to, ne iz prevzetnosti, temveč iz hvaležnega srca izvirajočo čustvo mlade Arabke. Nekega dne se oglasi v bolnišnici mlad mož, sin nekega francoskega naselnika iz planjave Cheliff, kjer je bil njegov oče priljubljen in spoštovan občinski predstojnik, ter pravi prednici: »Rad bi imel ženo, resnega značaja, modro in razumno, dobro poučeno v krščanski veri, ki bi spoštovala in ljubila tudi mojega starega očeta. Izberite mi eno izmed sirot, ki so jih vzgojile misijonske sestre.«

Sestra Gonzaga sporoči to prošnjo sestram sirotišnice, te se precej spomnijo Felicije, koji so se na ta način začele izpolnjevati njene sanje bodočnosti.

*

Toda, preden je prišlo do uresničenja njenih želja, je bilo treba še premagati marsikatero težavo. Nihče ni vedel nič jasnega o starosti, rodbini in domovini mlade Felicije; kajti sama se je le malo spominjala svojih otroških let in zato nismo vedeli, so li podatki, katere nam je navedla ob svojem prihodu, dovolj zanesljivi ali ne. Je-li izhajala iz poštene rodbine? Ali njeni starši še živijo?

Dobra sestra Gonzaga je pretehtala vsa ta vprašanja in ker ni imela navade, vdajati se brezuspešnemu premišljevanju, zato pokliče nekega dne Felicijo v Attafs in se z vso odločnostjo poda z njo iskat izgubljeni rodovnik.

Najprej se samoumevno napolite v občino Duperre; kajti tja je Ahoura v svojem smrtnem strahu najprej z veliko težavo dospela in od tam so jo poslali v bolnišnico. A zaman so iskali v občinskih arhivih, zastonj je občinski uradnik prebrskal stare, prašne listine. Niti te niti izjave raznih ljudi dežele, ki so jih pozvali, niso nič vedeli o rodovini Jahia iz Ain-Tefla, ki ga je Felicija imenovala svojega očeta.

Utružena in malodušna, ponižana ob čustvu, da so se pogledi vseh ozirali nanjo, je šla mladenka ob strani svoje zaščitnice po veliki cesti v Duperre, venomer polglasno govoreč sestri: »Pojdive odtod, mati; ako me Francoz noče brez teh listin, dobro; pa ga ne vzamem.«

Toda ljubezen do bližnjega se ne ustraši precej vsake ovire. Sestra Gonzaga se je trudila najti drugo pot, da bi prišla do cilja. Kar pristopi neki star Arabec, ki jima je že dalj časa sledit in jo prav vljudno nagovori. Bil je »Caid« z belo brado, ki je poznal ljudi in reči iz vse okolice dolga leta nazaj. »Vem, česa iščete,« reče sestri Gonzaga v gladki

francoščini, »in srečnega se bom čutil, ako vam morem ustreči.« Nato obrnivši se k Feliciji, nadaljuje: »Vi pravite, gospica, da se je vaš oče imenoval Jahia in res so njegovo ime tako skrajšali. V resnici pa se je imenoval Jahiaoui. Nadalje trdite, da ste iz Ain-Tefla; ta vas se je res nahajala v tej občini. Toda ime vašega »douars« je El-Aneb. Zato nista mogli najti vaših listin. Ako se hočeta še enkrat z menoj potruditi k občinskemu predstojniku, vama hočem pokazati vaš rodovnik.«

Zadrega dobre sestre in žalost Felicijina sta se umaknile radostnemu zaupanju. Sledeč svojemu vodniku, ki jima ga je poslalo dobrotno nebo, se vsi podajo k uradniku. In v starih papirjih, kojih proučevanje jima je pred kratkim prineslo le razočaranje, najdejo sedaj v svoje veliko začudenje tako zaželeno in iskano rodovino. V deseti vrsti je bilo z velikimi črkami zapisano ime »Jahiaoui, ben Mohamed« in pod tem v oklepaju imena njegovih treh otrok, rojenih v El-Anebu, med njimi Ahoura.

Razen tega je ena številka rodovnega zapisnika kazala na zemljiško knjigo, iz katere je bilo razvidno, da je Ahoura dedinja precejšnjega zemljišča, na katerem se je nahajal studenec. »Res je to,« pravi Felicija po kratkem pomisleku, »spominjam se, da sem se kot otrok večkrat zabavala ob žuborenju njegove vode. Takrat moji starši še niso bili revni; toda ko je prišla lakota, je usahnil, da bi bila mera trpljenja polna, tudi studenec.« Vsa srečna je Felicija v posesti svojih pravic s sestro zapustila občinsko pisarno. Stari Caid jima je sledil. »Ker veste toliko, morda vam je tudi znano, če moja brata še živita,« vpraša deklica. »Da, živita,« odvrne starček. Vrnila sta se v domačo deželo in zdi se mi celo, da sta danes na trgu v Duperre.«

Dospeli so na vaško zbirališče. Gredoč mimo cerkve, se Felicija zdrzne in kazaje na prvo stopnico, pravi ganjena sestri: »Glejte, tam-le sem se onemogla zgrudila na tla.«

Istočasno je Caid govoril z dvema mladima Arabcema, ki sta se nato bližala Feliciji. »Vaša brata,« ju predstavi brez ovinkov. — To srečanje na tem prostoru in v teh, za njeno bodočnost tako odločilnih trenutkih, je Felicijo popolnoma zbegal. Kljub vsemu prizadevanju, ostati mirna, da ne bi vzbudila pozornosti mimoidočih, so ji, ko je objela svoja brata, stopile solze v oči.

Mlajši od njiju, ves zavzet in presenečen, da je v tej vitki, mladi deklici z dostojanstvenim obnašanjem kake Evropke našel svojo sestro, jo je kar obsul z raznimi vprašanji. Starejši, brezdvomno nekoliko osramočen ob spominu na preteklost, pa se je skušal z izmišljenim pripo-

Prve črne sestre iz Kameruna, s svojo prednico.

vedovanjem opravičiti. »Tukaj si torej, Ahoura! Kako smo te iskali! Gotovo se spominjaš, kako smo nekoč prišli vsi trije v Duperre, kjer sem upal najti dela in zaslužka in kako si nato zašla neznano kam, da te nisva več našla. Iskala sva te do večera in še drugo jutro, a zaman; nikdar nisva več slišala o tebi.«

In če se je uboga Felicija spominjala? Še predobro. Ko so se dogodki preteklosti v duhu vrstili mimo nje: dnevi brez hrane, dolgo, samotno potovanje, one strašne noči, ki jih je prebila na poti v Duperre, ko se je spomnila, kako jo je zapustil oni, ki bi moral čuvati nad njeno mladostjo, je obledela in obmolknila zaradi hinavščine lastnega brata ter vprla pogled v tla.

V njenem srcu so se borila različna nasprotujoča si čustva. Toda zmagala je njena plemenitost in velikodušnost. Za njenega brata, ki ga je ravnokar našla, bi bila velika sramota, ako bi mu javno dokazala njegovo laž. In bi li bil to dokaz hvaležnosti, ki jo je dolgovala božji previdnosti, ki ji je ravnokar vrnila njeno ime, rodbino in premoženje, ako bi ne odpustila žalitve? Zato ljubeznivo poda bratu desnico in reče preprosto: »Ker smo zopet združeni, pozabimo to, kar nas je ločilo.« In videč, da mladenič ne prenese njenega pogleda, je obrnila pogovor na drugo smer. Pripovedovala je o svoji nameravani poroki z belokožcem ter ju povabila, naj prideta in se seznanita z njeno novo rodbino.

Med tem pristopi mlad Arabec, ki je bil priča tega prizora, k mlademu možu in mu pravi šepetaje: »Jaz na tvojem mestu bi to mlado dekle primoral, da zopet obleče arabsko nošo ter jo s silo odvedel v 'Gourbi'.« Toda Felicija, ki je slišala te besede, se naglo obrne ter Arabcu sicer mirno, a odločno reče: »Pustite, prosim, mojega brata z vašimi nasveti pri miru. Sploh pa on nima nobene pravice več do mene.« Arabec se je osramočen umaknil in pogovor se je prijateljsko končal. In ko se je prednica bolnišnice s svojo varovanko zopet vrnila v Attafs, je bilo težko določiti, katera izmed njiju je imela večje veselje nad srečnim izidom vse zadeve.

*

Pod slikovitim senčnatim hodnikom, pred vrati neke navidez sicer preproste hiše, koje notranja oprava in napolnjene omare snežnobelega perila pa je svedočila o imovitosti njenih prebivalcev, je stari oče priredil praznovanje zaroke svojega edinca z našo mlado Arabko.

18. maja 19.. se je nato vršila v občinski hiši civilna in nato v cerkvi sv. Ciprijana cerkvena poroka mladega para. Felicija, ljubka in ponižna v svoji beli poročni obleki, se je solznih oči poslovila od blage prednice, ki ji je toliko let nadomestovala mater. In sedaj živi zadovoljno v svojem novem domu, veseleč se mirne sreče in odkritosrčne ljubezni.

Opomba uredništva. Zgodba mlade Felicije je podoba človeškega življenja. Vsakemu človeku je določen čas trpljenja in zapuščenosti; toda dobrotljivo očetovsko božje oko čuva nad vsakim izmed nas. Le dajmo se torej voditi od njegove roke, potem bomo gotovo dospeli v nebeško ženitovanjsko dvorano, kjer nam je večni Oče pripravil gostijo.

Kako si je Angela pridobila svoj poklic.

Piše sestra Rocha. — Konec.

Po mnogih mesecih se je Angela vrnila iz svojega pregnanstva. Njeni sorodniki so spet prišli, toda ker pred sodnijo niso bili nič opravili, so bili zdaj mirni in se je dalo z njimi govoriti. Angela se je ponudila, da gre služiti, kar je pri tukajšnjih Maskona-dekletih prav redko, in da si prisluži denar, ki ga je bil izgubil njen oče z voli, kar je znašalo ne manj kot 40 funtov šterlingov. Bogu hvala, dobila je res kmalu službo pri evropski krščanski družini.

Prejšnji teden je Angela odšla v službo s trdnim sklepom, vse storiti, da se — četudi šele po letih — posveti ljubemu Zveličarju. Jaz sem ji obljubila, da bom zanjo molila in poiskala blagih dobrotnikov, ki naj ji pomagajo, da se njena želja čimprej izpolni.

Pristnih poklicev v redovni stan med črnimi dekleti ne manjka. Toda ponajveč si morajo vse svoj poklic na enak način priboriti, kajti v Afriki je še vedno nekdanja navada, da si mož ženo kupi. Seveda potem oče, bratje in drugi sorodniki to kupnino neradi izgube, ker znaša večasih več kakor deset volov: razumljivo je pa, da tudi hudobni duh nasprotuje in skuša vprečiti, kar bi črna redovnica dobrega storila. Kljub vsemu nasprotovanju pa je vendar že mnogo zamorskih deklic doseglo svojo namero, da so se posvetile Gospodu: v vikariatu Uganda samem 196 deklet. Postale so najtrdnjše opore belih misijonskih sester pri strežbi bolnikov in posebno še pri vzgoji ženske mladine. Kjer ne morejo obstati bele sestre zaradi tropične vročine, tam vztraja črna sestra na svojem mestu. Kjer ne more bela sestra prodreti do src domačinov, ker ne pozna njihovega jezika ali navad, tam opravi črna sestra uspešno svoje delo. Veliko dobro delo, od katerega je odvisna rešitev mnogih duš, stori, kdor pripomore tem črnim dekletom, da stopijo v redovni stan in se z vsem preskrbe. Ker nobena ne more vplačati dote

ali si prislužiti kaj za svojo preskrbo — saj morajo vse brezplačno služiti revežem in bolnikom — je razumljivo, da so vse navezane le na podporo blagih dobrotnikov. Ker žive zelo revno in preprosto, zadostuje znesek 1360 Din za njih letno vzdrževanje. Kdor daruje to vsoto (plača se lahko tudi v poljubnih obrokih), črno sestro tako rekoč pohčeri in postane deležen vsega dobrega, kar ona stori. Družba sv. Petra Klaverja potem seveda naznani dobrotniku (dobrotnici) ime njegove pohčerjenke. Tudi manjši darovi za take sestre se hvaležno sprejemajo. Naslov glejte na drugi strani ovoja.

V neki posebni zadevi sem se priporočila služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski in sem bila uslišana. Iskreno se ji zahvaljujem.
T. K., Ljubljana.

V velikih dušnih in telesnih bridkosti sem se pogosto zatekla k Mariji Tereziji in sem bila uslišana. Pristrčno se ji zahvaljujem. Obljubila sem objavo, kar sedaj tudi izpolnjujem. F. T. St. Štefan.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za milost pravega poklica.
P. M., Ljubljana.

V boleznih moje matere sem se obrnila do služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske in sem bila uslišana. Zahvaljujem se ji za to milost. Priporočam se ji še nadalje za zdravje moje sestre. Če bom uslišana, obljubim en botrinski dar.
J. R., Pliberk.

Iskreno se zahvaljujem Mariji Tereziji Ledochowski za prejete dobrote in se ji še vnaprej priporočam.
M. G., Ljubljana.

V neki zadevi sem se priporočila služabnici božji in sem bila uslišana, za kar se ji zahvaljujem.
P. N., Slivje.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji za uslišano prošnjo in se ji še nadalje priporočam.
Ema Sfiligoj.

Obrnila sem se z devetdnevnicco do služabnice božje Marije Terezije Ledochowske, da bi mi pomagala že dolgo zasluženi denar dobiti. Zahvaljujem se ji. Prosim objave v »Odmevu« in pošiljam dar za najpotrebnejše misijone.

G. A., Ljubljana.

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo.

M. S., Ljubljana.

Priporočila sem se služabnici božji Mariji Tereziji in sem bila uslišana. Priporočam se ji še nadalje.

T. B., Ljubljana.

Z hvaležnim srcem sporočam, da je služabnica božja Marija Terezija našo molitev uslišala in nam pozdravila kravo, od katere smo dobili poprej vedno zadostno mleka, a vsled neke notranje poškodbe ni dajala že mesec dni nobenega mleka. Iskreno sem prosila služabnico božjo pomoči in že prihodnji dan zvečer je dala krava nekaj mleka. Hvala Bogu!

M. P. v K.

Še nikdar nisem prosil Marije Terezije zastoj pomoči. Neka sestra je bila bolna. Svetoval sem ji, naj si naveže relikvije služabnice božje na bolečo mesto, in bolečine so zginile.

O. M., I.

Neka oseba je že dolgo časa zanemarjala svoje stanovske dolžnosti. Bila je že na robu groba, pa vse prigovarjanje, naj se spravi z Bogom, je bilo zastoj. Njegovo stanje se je vedno slabšalo. Zatekla sem se k služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski. In glejte! Nad vse pričakovanje je bolnik sam prosil za duhovnika in z veliko poonožnostjo prejel sv. zakramente. Po prestanih treh operacijah se mu je stanje jelo boljšati.

J. Terezija.

Pri p. u r e d n. V popolnem soglasju z dekretom Urbana VIII. izjavljamo, da se v vsem, kar v zgoraj omenjenih uslišanih kaže na čudežno ali slično, popolnoma podvržemo sodbi sv. Cerkve.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski se priporočajo: M. T., Ljubljana, v neki važni zadevi; F. K., Videm, v neki družinski zadevi; P. P., Ljubljana; V. S., Ljubljana, za primerno službo; S. J., Ljubljana, v neki posebni zadevi; M. V., Jesenice, za zdravje neke osebe in v neki drugi zadevi; neimenovana v neki težki in brezupni zadevi; obljublja večji dar, če bo prošnja uslišana; J. D., Dolga gora, za pomoč v dušnih in telesnih težavah, za razsvetljenje in moč premagati skušnjave, priporočam se tudi v hudi stiski glede gmočnih zadev in da bi dobil dobro službo; M. B., Ljubljana, v neki važni zadevi; L. A., Ljubljana, za srečen izid operacije.

Kronika.

Naše cerkvene slavnosti.

Praznik Marije, Matere dobrega sveta, nebeške varuhinje naše misijonske družbe, smo obhajali letos dne 14. maja v cerkvi sv. Petra v Ljubljani. Zjutraj ob pol 9 je bila sv. maša z blagoslovom. Zvečer ob pol 8 misijonska pridiga, katero je imel g. dr. Jože Pogačnik. V uvodu je razložil množici vernikov, ki se je v tako razveseljivem številu zbrala k misijonski slavnosti, zakaj Družba sv. Petra Klaverja Marijo, Mater dobrega sveta, tako zelo časti in skuša njeno češčenje tudi pri drugih razširiti. Kot je to že mnogim znano, so dali sv. Oče Pij X. dne 19. junija 1904 s posebno okrožnico deviško Mater dobrega sveta kot nebeško patrono in varuhinjo Družbi sv. Petra Klaverja. Jako lepo se da združiti majniška in misijonska pridiga. Ker misijonov brez pomoči Matere božje si sploh ne moremo misliti. V duhu

je popeljal nato g. govornik vse navzočne v Afriko ter jim kazal in razložil revščino in potrebo afriških misijonov. Poudaril je večkrat, da so afriški misijoni najubožnejši, pomoči najbolj potrebni, pa tudi najbolj plodonosni med vsemi misijoni. Genljivo je prečastiti orisal pomilovanja vredni položaj afriške žene, ki še vedno ječi v drugi sužnosti. Navzočne je z živo besedo spodbujal k molitvi in dejanski pomoči za uboge afriške misijone. Vsakdo naj po svoji moči pomaga, moli in daruje. Združimo se s Klaverjevo družbo, naročajmo njene liste »Odmev iz Afrike« in »Zamorčeka«. Za zgled goreče misijonske delavnosti naj nam bo ustanoviteljica Družbe sv. Petra Klaverja, grofica Marija Terezija Ledochowska, ki je vse zapustila in se vsa žrtvovala za misijone, za rešitev duš.

Po pridigi so bile pete litanije in blagoslov. Ob sklepu je zapel dobro izvežbani šentpeterski pevski zbor več lepih Marijinih pesmi. Vsem, ki so se udeležili misijonske slavnosti, pevcem in darovalcem, na tem mestu še enkrat naša iskrena zahvala.

Praznik sv. Petra Klaverja, patrona naše Družbe, smo obhajali dne 10. septembra v cerkvi sv. Jožefa. Zjutraj je bila sv. maša, zvečer ob 6 pa se je napolnila prostorna cerkev sv. Jožefa s pobožnimi verniki. V bližini glavnega oltarja, spredaj pred klopmi, je bila postavljena podoba velikega apostola zamorcev, okrašena z lučkami in cveticami. Misijonsko pridigo je imel stolni vikar g. Al. Košmerlj. Poudarjal je, kako je zlasti sedaj potrebno misijonsko delovanje in podpora za misijone. Stroga dolžnost vsakega katoličana je, da pomaga pri širjenju božjega kraljestva. Kolikor več bodo delali verniki za misijone, toliko več božjega blagoslova se bo stekalo nadnje in njih domovino. — »Ko sem šel zadnje dni skozi misijonsko razstavo, se mi je srce napolnilo veselja ob misli, kako daleč je že tudi pri našem majhnem narodu prodrla plemenita misijonska misel. Pa ko sem gledal razne malike poganov, ki so naravnost smešni, sem postal žalosten. Zamislil sem se na množico ubogih poganov, ki pred temi čudnimi podobami lazijo po kolenih in izlivajo svoja čustva. — Potem sem obstal pri dveh slikah, čisto preprostih in skromnih, ki so gledale s stene name tako milo in ginljivo. Prva slika je kazala sv. Petra Klaverja, kako krščuje zamorčeka. Nad sliko pa sta bile zapisane dve besedi, ki sta povedale vse: »Suženj sužnjev.« To hoče reči več kot »hlapec hlapcev«, in to je bil tudi veliki apostol zamorcev. Druga slika je predstavljala služabnico božjo Marijo Terezijo Ledochowsko. Iz potez njenega obraza se je brala vsa plemenitost in veličina njene apostolske duše. Vse njeno požrtvovalno življenje je bilo kot en sam klic: »Gospod, daj mi duš!«, besede, ki so tako prikladno stale zapisane nad njeno sliko. Tako delajmo, molimo in žrtvujemo tudi mi za misijone, vsak po svoji možnosti in talentih. Kdor pa je slišal od Gospoda klic, da naj se sam postavi v službo misijonov, temu čestitam. Z veseljem naj sledi klicu Gospodovemu.«

Po pridigi so bile pete litanije Matere božje in blagoslov. Medtem ko so blaga srca prispevala svoj misijonski milodar, je vsa cerkev ubrano in z navdušenjem pela »Angel Gospodov je oznanil Mariji« in »Povsod Boga«. Z novo vnemo in pomnoženo ljubeznijo do misijonov so se vračali verniki domov. Vsem naša topla zahvala. Naj bo hvaljen Bog za vse!

Veliko delo ljubezni za rajne

storiš, ako jih vpišeš v »Mašno zvezo za Afriko«. S tem si deležen dragocenih sadov sv. maš, ki se, vsako leto 300, darujejo za ude te mašne zveze. Plačaš milodar enkrat za vselej 5 Din. Tudi druge žive osebe moreš vpisati v to zvezo, ne da bi same morale to vedeti, ali v to privoliti. Člani so deležni sadov sv. maš, dokler žive in še po smrti. Prispevki in članarina gre v prid afriškim misijonom. Priglasí se in pošlji vpisnino Družbi sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

Katekizem ubogim zamorčkom.

Zelo prosijo zamorčki za katekizme, da bi se mogli učiti in pripraviti na sv. krst. Pa sami so revni in nimajo ničesar, misijonar tudi nima denarja, da bi jim jih kupil.

Družba sv. Petra Klaverja tiska v svojih tiskarnah katekizme v zamorskem jeziku.

En katekizem stane 25 Din.

Vsak, tudi najmanjši dar za tisk katekizmov, zgodb svetega pisma in molitvenikov v afriških jezikih sprejema Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

Uprizarjajte misijonske igre!

Zato vam toplo priporočamo:

Tam daleč za morjem. Za dečke	Din 3-50
Misijonar. Z moškimi vlogami	„ 3-
Alindra. Za dekleta	„ 3-
Lakota v črni deželi. Za dekleta	„ 2-50
Vir nedolžnega veselja. Za prvoobhajance	„ 7-

Po pošti 50 par več. — Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja.

Dobite lepe znamke in pomagate misijonom.

Prodajamo v prid ubogim misijonom najrazličnejše vrste znamk vseh držav. En zavojček znamk (v ovitku z okencem), kot spodaj naznačeno, stane 20 Din. Pri naročilu 5 zavojčkov 10% popusta, pri 10 zavojčkih 20%.

Pošiljko boste dobili iz Rima z vatikansko (papeževo) pošto, in sicer v priporočenem pismu. Na naslovni strani bodo nalepljene vaticanske znamke.

Kdor pa želi popolno serijo novih jubilejnih vaticanskih znamk (kot frankaturo), naj pošlje mesto 20 Din 24 Din. Naročila se izvrše šele po prejemu vsote.

Zavojčki znamk:

Afrika	25 različnih znamk
Kolumbija	12 različnih znamk
Argentiniya	25 različnih znamk
Poljska	60 različnih znamk
Švica	25 različnih znamk
Španska	25 različnih znamk
Češkoslovaška	50 različnih znamk
Prekomorske	50 različnih znamk

Prosimo, naročila naslavlajte na Družbo sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

Kdo lahko postane pomožna misijonarka?

Za pomožne misijonarke so sposobna dekleta bodisi z višjo ali tudi navadno šolsko izobrazbo, samo da imajo pravi poklic za redovno življenje in so pripravljene iz ljubezni do Boga z vso vnemo delati za razširjenje sv. evangelija ter se v junaški samoodpovedi, ponižnosti in pokorščini posvetiti rešitvi duš.

Natančnejše podatke nam nudi brošurica: »Poklic pomožne misijonarke za Afriko«. Dobi se pri Klaverjevi družbi v Ljubljani, Metelkova 1. — Cena 4:50.

Popolni odpustek,

ki ga dobijo člani Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:
30. novembra, praznik sv. apostola Andreja.